

Overasselt, 15 mei 1942

Beste vriend Jan,

Je zult onderhand wel gedacht hebben dat wij hier allemaal door een bom getroffen zijn, dit is gelukkig toch niet het geval, maar ik zit tegenwoordig zo vol met werk en studie dat er voor schrijven haast geen tijd meer afvalt. Het is elke nacht ongeveer half één en dikwijls later voor ik naar bed ga en 's Zondags komt er niet veel van schrijven. Dan zijn er weer andere zaken, dat weet je wel. Maar vandaag heb ik het er maar eens van genomen. Ik durfde toch niet langer meer te wachten. Maar i geloof dat wat het wachten met schrijven betreft, we nu ongeveer gelijk staan.

Zoals ik gelezen heb was het bij jullie ook groot feest met je thuiskomst. Ach ik weet hoe het hier ging: alles versierd, bloemen, familie en kennissen. Wij hadden tot diep in de nacht doorgefeest, maar dan komen de reacties. Ik heb dit natuurlijk nog niet geschreven want het moest allemaal goed zijn wat ik schreef, maar ik heb ook 14 dagen rondgelopen en gelegen zo ziek als wat. Ik kon geheel niets eten als enkel een beetje melk en een zachtgekookt eitje. Ja dat zijn crisis dagen, dan denk je van te voren als ik thuis kom zal ik dit doen of dat maar als het dan zover is valt alles in duigen en heb je nergens trek in.

Maar het is weer voorbij, en nu hebben we de eer. Toch heb ik beter van den winter genoten als jij. Ik heb van de winter wel kunnen schaatsen, hetwelk mijn lust en leven is, temeer daar ik nog steeds verkering heb met Fientje waar we het in Scheveningen wel eens over gehad hebben, die ook dol op schaatsen is en omdat alles nog een beetje stiekem moet gebeuren was dit natuurlijk een uitstekende gelegenheid.

Ik sluit hier een paar foto's bij van onze wintersport. Ze zijn jammer genoeg niet zo erg duidelijk. Dit op de Overasseltsche ijsbaan in de heide schitterend gelegen. Men noemt het Klein Zwitserland.

Enfin je komt maar eens een keertje kijken. 't Is te hopen dat de tijd gauw veranderd dan kom ik ook eens naar jullie toe. Dan kunnen we eens persoonlijk kennis maken met de andere huisgenoten, die ik ook eens gaarne zou ontmoeten. Hoe is het met de ziekte van je moeder gesteld? Zeker wel een stuk opgeknapt sinds jij terug bent? Ik hoop in ieder geval het beste.

Zeg Jan wat een gewaarwording als je zo weer vrij wordt gelaten, wat ben je dan gelukkig hè. Toen ik in Scheveningen de poort uitstapte kreeg ik het gevoel van een vogeltje dat vrijgelaten werd. Ik kon toen niet begrijpen dat er nog mensen waren die ontevreden zijn als je toch vrij bent. Maar ja men waardeert eerst iets als men het moet missen.

Hoe gaat het anders bij jullie, alles nog goed? Hier gelukkig wel. Het kost wel veel moeite maar we eten nog genoeg. Met je meisje alles nog goed? Natuurlijk. Met het mijne ook. 't Is pas nog uit geweest, maar dat duurde maar 14 dagen, we konden elkaar toch niet missen. 't Is anders een heel geschouw, maar ja ik werk nu ook in Wijchen, dat scheelt veel (je weet dat ze daar woont). Het mooie seizoen komt wel aan voor fietstochtjes ed.

Zeg Jan als je nog foto's teveel hebt, ik houd me aanbevolen. Ik heb een grote album gekregen, en die is nog niet vol. Al staat er al een mooie collectie in, dus je weet het.

Hoe denk je anders over den oorlog? Hangt hij jou nog niet een heel eind de keel uit? Mij ontzettend, maar laten we hopen dat hij gauw aan een einde is, want er valt nog een heleboel te verrekenen. Denk je nog wel eens aan Suijkerbuijk, wat een verrader hè, zou je zo'n kerel nou niet. Maar enfin ik heb er gelukkig geheel geen correspondentie meer mee. Ik heb er trouwens maar een brief van gehad, en meteen gezien dat het niet veel bijzonders was, maar toch niet gemerkt dat hij N.S.B.-ër was. Nu geloof ik wel dat het grootste nieuws er staat en daarom zal ik onderhand maar eens gaan eindigen met de hoop op een spoedig en gunstig bericht van jou en een spoedig weerzien.

Ontvang dus de hartelijke groeten van mij en mijn gezinsleden voor U en Uw fam en Verloofde. Maar vooral van je celgenoot (dit mogen wij gerust schrijven zonder blos op de wangen)

Je vriend Theo